

RAZLIČITI SMO,AL JEDNAKO VRIJEDNI

Krenuli smo u prvi razred. Znali smo da smo u školu došli učiti, ali ne samo brojke i slova. Došli smo učiti kako se ponašati u društvu, kako biti dobar prijatelj, kako pomoći drugome, a pri tome usrećiti i samog sebe. Naša učiteljica vodi **Volonterski klub i Humanitarnu udruhu "Kap dobrote"** i uvijek je, zajedno sa svojim timom, aktivna. Jako je ispunjava pomaganje drugima, pa to vrlo uspješno prenosi na nas. Često čitamo i pričamo priče na tu temu, gledamo edukativne filmove, iznosimo svoje zaključke i dajemo prijedloge, imamo različite radionice i po potrebi održavamo akcije. Sve to radimo u sklopu izvannastavnih aktivnosti **„Mali građani“**.

Naš prvi zadatak je bio pomoći dječaku iz Sirije da se uklopi u naš razred i našu sredinu. S obzirom na različitu kulturu, običaje, način života te predrasude koje vladaju u javnosti prema izbjeglicama iz Sirije, odradili smo radionice na temu različitosti. Cilj nam je bio učiniti našeg prijatelja sretnim. I uspjeli smo u tome. Svakodnevno se igramo s njim, dajemo mu na važnosti, pomažemo mu u radu.

Čuli smo da se u našoj školi održava projekt iz Građanskog odgoja, pod mentorstvom profesorice Nere Batine **„Pruži mi ruku, jer trebam te“**. S obzirom da smo već jednom uspješno pružili ruku i usrećili našeg prijatelja iz Sirije, smatrali smo se spremnima za nove izazove.

Imali smo radionicu na temu „Osobe s invaliditetom“. Pogledali smo kratki, španjolski animirani film nakon kojeg je uslijedio razgovor:

Kako ste se osjećali dok ste gledali ovaj film?

- „Tužno“
- „Poželio sam biti na mjestu djevojčice koja se igrala s njim“
- „Ja se ne bih volio igrati s takvima jer se ni ne mogu igrati normalno“

- „Ja mislim da se s njima dosadno igrati“

Zašto ste se osjećali tužno?

- „Jer je dječak bolestan i nemoćan“
- „Jer ga nitko ne razumije“
- „Jer je drugačiji od ostalih“

A znate li kako se zovu osobe s ovakvim poteškoćama?

- „Invalidi“
- „Osobe s posebnim potrebama“

Imate li vi nekog prijatelja ili člana obitelji invalida? Neke osobe su rođene kao invalidi, a za neke razlog može biti i bolest ili nesreća. Što mislite, što takve osobe čini sretnima?

- „Ako im poklonimo pažnju“
- „Porazgovaramo s njima“
- „Nasmijemo im se“

Što može povrijediti te osobe?

- „Kad im se rugamo“
- „Kad ih izbjegavamo“
- „Da ih žalimo“

Kako se trebamo ponašati prema njima?

- „Kao prema svakom svom prijatelju“
- „Trebamo biti pažljivi, pomoći, nasmijjati, zaigrati“

Učenici su podijeljeni u grupe i izrađuju slikovnicu na temu „**Naš novi prijatelj Marko**“.

U našoj školi postoji dječak u invalidskim kolicima. Odlučili smo saznati, postoji li nešto što možemo učiniti za njega i njegovu obitelj kako bi im olakšali.

Čuli smo da mama tog dječaka svaki dan, po nekoliko puta, nosi na drugi kat pješice. S obzirom da je on teži od svoje mame, pretpostavljamo koliko je to teško. Mama se raspitala i uspjela je doći do lift gusjenice koja bi dječaka zajedno s kolicima dizala na drugi kat. Međutim, cijena je bila prevelika...20 000 kuna. Odlučili smo se udružiti, mi, veliki i maleni i pokrenuti akciju.

To je bilo blagdansko vrijeme tako da smo se „bacili“ na izradu čestitki i ukrasa, te smo napisali pismo koje smo udijelili učenicima i roditeljima. Sav prilog koji smo skupili, a skupili smo i više od traženog, dali smo mami, u ime cijele škole, svih učitelja, učenika i njihovih roditelja. Kako dječak dolazi u školu s kombijem, poslali smo i pismo ravnateljici, te ju zamolili da uputi pisma na odgovarajuće adrese i zatraži parkirno mjesto za invalide. Ruku će joj dati i „veliki građani“, oni mogu i znaju više. I mi ćemo kad odrastemo kao oni!

NOVA AKCIJA!!!

Prikupljamo za još jednog našeg školskog prijatelja koji je operirao karcinom mozga. S obzirom da je liječenje jako skupo, kao i putovanje do bolnice, odlučili smo mu malo olakšat. Želimo mu da se što prije oporavi i vrati!

1.d i učiteljica Antonia Bajlo